

Tülay KÖKSAL

"Bele Şiir Olur Hoca!"

1997 Ağustos'u, eşimin tayini Siirt ilinin Baykan ilçesine çıktı. Üç aylık bebeğimizle, sıkıntılı bir uçak yolculuğundan sonra Siirt'teydik. O yıllarda Hükümetin aldığı bir kararla, Bakanlar Kurulu toplantısı illerde yapılıyor. Bir hafta sonrası Bakanlar Kurulu toplantısı Siirt'te yapılacağı için hummalı bir çalışmayla karşılaşıyoruz. Şehrin içindeki parklar boyanıyor, ancak 40 derecenin üzerindeki sıcaklık yüzünden boyalar tutunamayıp akıyor. Şehirde hem Türkçe, hem Kürtçe anonslarla halk uyarılıyor.

- Bakanlar Kurulu toplantısı ilimizde yapılacaktır. Bir hafta süreyle kimse hayvanlarını şehrin içine salmasın!

Zira öğreniyoruz ki, büyükbaş hayvanlar ve keçiler şehrin içinde serbestçe geziyorlar.

Bu kısa karşılanmanın ardından ilçemizdeyiz. Baykan, Siirt merkeze göre daha yeşil, Diyarbakır-Van karayolu üzerinde olması hasebiyle daha canlı, Veysel Karani Hazretleri'nin türbesi nedeniyle ziyaretçisi bol bir ilçe.

O yıl çıkan bir kararla, zorunlu eğitim sekiz yıla çıkarılmış. Zaten eksik olan öğretmen sayısına yeni ihtiyaçlar eklenmişti.

Tayininin çıktığı okul ilçenin en eski ilkokulu. Okula birdenbire ortaokul eklenince, tek sınıf olan ikinci kademe kısmında ihtiyaç asgaride kalmış. Yan alanım Türkçe olduğu için Türkçe dersleri ile birlikte, Güzel Konuşma ve Rehberlik derslerine ben, Uzun Bilim-

leri mezunu olup sınıf öğretmenliğine atanmış bir arkadaş Matematik derslerine, Uluslararası İlişkiler mezunu bir arkadaş Sosyal Bilgiler ve Beden derslerine girmeye başlamıştı. 3,5 öğretmenlik ikinci kademe kısmımız, "Eğitime hazırız!" komutuyla, eğitim hayatına başlamıştı.

Mesleğinin başında, şevki doruk noktasında olan bir Türkçe öğretmeni olarak çocuklardaki dil sorununu aşmak, onlarda Türkçeye olan ilgiyi arttırmak için, şairleri, hayatlarını ve şiirlerini paylaşıyorum derslerde.

Yıl sonunda bir şiir dinletisi yapmaya karar verdim. Çocuklara ünlü şairlerin şiirlerini dağıttım. Herkes bir şairin şiirini okuyor. Ezberleme aşamasından sonra güzel okumak için çalışmalar yapıyoruz.

Erdal sınıfın zeki ve çalışkan öğrencilerinden biri. Lakin konuşması çok şiveli. Ona "Böyle sevdalı olur mu?" isimli bir şiir verdim. Şiir Erdal'a bir zor geliyor ki sormayın.

(Böyle rüzgar eser mi?)

- Bele rüzgar eser?

(Böyle güneş batır mı?)

- Bele güneş batır?

Şiiri böyle okuyunca, en çok Erdal'la uğraşmak zorunda kaldım. Böyle kelimesi sürekli "bele" şeklinde çıkıyor. Erdal'a "böyle" dedirtmek için çok uğraşıyoruz. En sonunda Erdal'a, "Sen şiir okuma, sen de sahnede süflörlük yapar, perdeyi açar kaparsın" dedim. Erdal çaresiz sesini çıkarmadı.

Birkaç gün sonra hafta sonu erken bir vakitte kapı çalınıyor. Kalkıp baktım, yaşlı bir teyze. Birkaç Türkçe sözü zor söylüyor. Kapıda duran polis bize çevirmenlik yaptı.

Mevzu şu:

- Ben Erdal'ın babaannesiyim. Erdal üç gündür çok üzgün. Güzel okuyamadı diye ona şiir okutmu-yormuşsun. Çocuk yemeden içmeden kesildi. Ne olur bırak o da okusun.

O an yaptığım hatanın farkına vardım. Teyzeyi müjdeli haberle Erdal'a gönderdim.

Birkaç hafta sonra şiir dinletisi hazır. Herkes ilçenin dışına yapılan kütüphane binasının bir salonuna yapılan küçük sahnenin önünde. Seyirciler, protokol, ilçe halkı, anneler, babalar! Uzun yıllardır böyle kapsamlı bir çocuk etkinliği olmamış. Çocuklar seyredecek. Fon için bağlama çalan öğretmenimiz, aralarda söylenecek halk türkülleri ve çocukların şiirleri!

Çocuklar sahneye çıkıyor. Ünlü şairlerin en popüler şiirlerini fondaki bağlama müziği eşliğinde okuyorlar. En sondan bir önce Erdal çıkıyor sahneye. Altı yedi mısralık, "böyle" kelimesi ile başlayan şiirini kan ter içinde kalarak okuyor. Şiirin son mısrasını da şöyle bitiriyor:

- Bele şiir olur Hoca!

Herkes alkışlıyor, ama en çok öğrencisinden ders alan bir hoca olarak ben alkışlıyorum Erdal'ımı!